

Ja u šumi Striborovoj

Šetam kroz selo, gledam prirodu oko sebe i mislim na lijepe stvari. Toliko sam mislila na lijepe stvari da sam se odjednom stvorila u šumi Striborovoj. Malo prohodam ŽVRK, ŽVRK, i sretnem sve životinje. Vidjela sam i malene s kopicama i cipelama većim od njih samih. Približim im se i vidjeh da su to Domaći. Bili su sretni, radosni i rasplesani.

Pitali su me: Znaš li ti tko je Stribor? Ja im kažem: ne znam, i odvedu me kod Stribora. To je bio veliki čovjek, gospodar šume Stribor. Malo smo porazgovarali i već je padao mrak, pa sam otišla pješke kući. Bila sam sretna što sam vidjela mnogo životinja i Domaće, a najviše što sam vidjela velikog gospodara šume.

Tia Kosmat, 4.a

Ja u šumi Striborovoj

Jednog dana otišao sam u šumu i odjednom se našao na nekom mjestu koje još nisam vidio. Sve je izgledalo kao iz bajke, drveće je bilo visoko i lišće je svjetlucalo! Odjednom se ispred mene stvorila vila koja se smješkala i rekla: „Dobrodošao u šumu Striborovu!”

Bio sam iznenađen i jako uzbuđen! Pitala me želim li upoznati Stribora, gospodara šume, i naravno da sam rekao da želim. Odvela me do velikog proplanka gdje je bio Stribor - visok, s blagim osmijehom i mudrim očima. Ispričao mi je priču o šumi i njenim tajnama, ali me je upozorio da ne zaboravim odakle sam došao. Tada sam sa vilom proveo dan gledajući sve čarobne biljke i životinje, čak sam pričao sa lisicom koja je bila veoma pametna.

Kada je sunce počelo zalaziti, vila mi je rekla da je vrijeme da idem kući. Pratila me do kraja šume i rekla da čuvam ovo sjećanje kao malu tajnu. Kada sam se vratio kući, osjećao sam se posebno, kao da sam nosio dio šumske čarolije sa sobom.

Petar Sarić. 4.A

Ja u Šumi Striborovoj

Moja obitelj i ja bili smo na pikniku. Igrao sam nogomet sa sestrom. Ona je udarila loptu svom snagom i lopta se otkotrljala duboko u šumu. Odmah sam potrčao za njom. Našao sam loptu, ali više nisam znao gdje sam! Izgubio sam se!

Uspaničio sam se i počeo trčati po cijeloj šumi. Njoj kao da nema kraja. Umorio sam se, pa sam legao na tlo i zaspao. Kada sam se probudio, ispred mene je stajao mali patuljak. Htio sam zatražiti pomoć, ali on je odmah potrčao iza grma i sakrio se. Išao sam ga potražiti, a kad sam pogledao iza grma vidio sam malo selo. Patuljak me čekao na ulazu u selo i zaželio mi dobrodošlicu. Čim sam zakoračio u selo postao sam mali poput patuljka. Pitao sam patuljke znaju li put do livade na kojoj je moja obitelj. Čim sam to rekao svi su se uspaničili i sjeli oko mene. Rekli su da je taj put najopasniji za patuljka poput mene jer tamo ima puno životinja koje me mogu pojesti. Nisam htio ići sam u opasnu šumu, pa sam zamolio patuljke žele li ići sa mnom. Samo je jedna ručica bila u zraku. To je bio Malik Tintilinić. Rekao je da on želi ići sa mnom i želi postati hrabri vitez. Svi patuljci su mu se smijali jer je on bio najmanji od patuljaka. Rekao sam svim patuljcima da se prestanu smijati, te da će Malik Tintilinić ići sa mnom u pustolovinu.

Malik Tintilinić i ja spremili smo se za dugi put do kraja šume. Malikova majka je zaplakala od sreće što će njen sin postati hrabri vitez. Oprezno smo koračali šumom i naišli na puno šumskih zvjeri. Malik se hrabro borio i spasio me od svih zvjeri, bio je pravi junak. Došli smo do livade. On se vratio kući kao vitez, a ja sam svojoj obitelji pričao što mi se sve dogodilo.

Juraj Tuđen Curman

Hrabra Ema i šuma Štriborova

Bijaše jednom djevojčica Ema koja je uvijek bila vesela i radosna, ali usamljena. Nije imala niti jednog prijatelja jer je bila drugačija i siromašna. Svaki je dan poslije škole išla istim putem kući, no ovaj dan bio je drugačiji. Baš na njezin rođendan pjevušila je od sreća i skrenula je s puta. Bilo je sve mračnije i mračnije, sve strašnije i strašnije.. U šumi joj je nešto bilo poznato, ali što? Prestala je pjevušiti i razmišljati o svom rođendanu. Samo je rekla: "Moj otac bio je dobar čovjek, kad bi ga vidjela još samo jednom bila bih sretna.,, Kada to izrekne pred njom se stvori mali crveni patuljak koji je jahao predivnog crvenog leptira. Izgledao je kao da mu se jako žuri te brzo kaže: "Dobar dan, gospodična! Kako ste mi danas? Gospodin Stribor poslao me da Vas odvedem do njega. Kaže da morate popričati." Kada patuljak završi govor Ema ga upita: "Tko...tko si ti?" Tintilinić: "Ja sam glavom i bradom Tintilinić. Imam braću, Domaće, ali na putu su k rodbini. Hajde, idemo, Stribor ne voli kad se kasni. Pričat ćemo usput ako želiš." I oni krenuše k Striboru. Ema uplašeno, a Tintilinić hrabro. Dođoše do jednog prastarog drva gdje Tintilinić kaže: "Ovdje ćemo pričekati prijevoz. Ubrzo je došao Minotaur koji kaže: "Upadajte, nemam puno vremena." To i učine. Dok su prolazili čulo se samo šuštanje lišća i zvuk kopita. Vožnja nije dugo trajala. Brzo su došli do Stribora. Zahvale se Minotauru na vožnji, pa pojure Striboru. Kad je vidio Emu, zaplakao je. Ema ga upita zašto plače i hoće li možda malo vode. Stribor samo uzvрати: "Hvala kćeri ne treba." Sve utihne. Mravi se prestanu kretati, a ptice pjevušiti. "Kćeri?" upita Ema koja mu samo potrči u zagrljaj. "Napokon! Nakon 10 godina. Živ si!" Ema je nakon tog zagrljaja odmah poslala rodu da pošalje pismo njezinoj majci da je tata živ. Kada je saznala, svi su opet živjeli kao sretna obitelj. Tko zna, možda je baš sada Stribor u obližnjem selu gdje se igra sa svojom Emom dok mama kuha ručak.

Ema Šantek